

1968 Per rijdt verhaal binnen

MOTOBIOGRAFIE I

MOTOBIOGRAFIE I
is zoals het leven,
voor een groot deel gedachte fictie,
elke gelijkenis met bestaande personen
en gebeurtenissen berust op toeval

OY MO LEU TET
VREUGDE IS HARTZAAK

DARWIN 500 APOCRIEF SPORT

Waarin het ik-personage vertrekt vanuit een waar gebeuren, een ontmoeting heeft met een draak, een raadsel oplost en een motorfiets wint die de berijder toegang geeft tot de onzichtbare fysieke werkelijkheid. Met zijn DARWIN 500 APOCRIEF SPORT rijdt Per de Ierse en Noorse mythologie binnen en heeft hij een ontmoeting met de Visserkoning. Het schalks verhaal is speels gekruid met spiritualiteit.

BSA GOLDSTAR 500

bevat behoorlijk wat realiteit en een deel fictie, met de couleur locale van een dorpsstraat in 1968.

De BSA GOLDSTAR 500 was mijn eerste motor

SAROLEA 600

Aan de lezer om hier werkelijkheid en fictie uit elkaar te halen. Veel plezier.

De SAROLEA 600 was mijn tweede motorfiets.

MOTOBIOGRAFIE I

DARWIN 500 APOCRIEF SPORT
BSA GOLDSTAR 500
SAROLEA 600

Pierre Declerck

Met dank aan Winnie Bruynooghe voor nalezing en alle tips en opmerkingen.

Met fijne herinnering aan een tijd (rond 1968) van eenvoud en levensvreugde.

Tekst en foto's

© 2022 Pierre Declerck

Omslag: Hans Thoma 1839-1924 / WALKURENRIT 1879 (publiek domein)

ISBN: 9789403679273

ATHANOR

Amsterdamstraat 6

8400 Oostende

pierdeclerck@gmail.com

www.pierd.be

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende.

INHOUD

8 I DARWIN 500 APOCRIEF SPORT

9 1 Weg van huis

14 2 Vertelling met pannenkoeken

19 3 Draak Anzû in het echt

30 ONDERHOUD EN INSTRUCTIEBOEKJE

38 4 De weg als doel met Darwin 500 Apocrief Sport

45 5 De Tuatha dé Danann

57 6 Canola

68 7 Canola's geschiedenis van de Tuatha Dé Danann

88 8 Hana Thoms

92 9 Herberg de Visserkoning

101 10 Draak Anzû en Het Verhaal

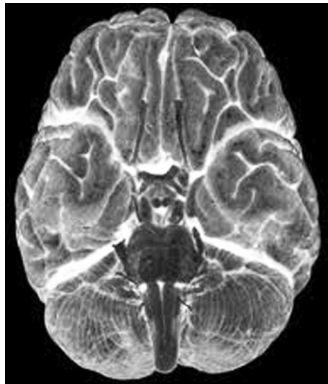
133 II BSA GOLDSTAR 500

141 III SAROLEA 600

176 Overige boeken

I

DARWIN 500 APOCRIEF SPORT

Kop van draak Anzû
ontwerper en maker van
de buitengewone motorfiets
DARWIN 500 APOCRIEF SPORT

1 Weg van huis

De grotere kracht van uw arm geeft u niet het recht een wezen, aan wie ge slechts het lichamelijke leven in een door u bepaalde vorm hebt overgebracht, nu door geweld uit zijn baan te stoten en op de weg van uw wil te dwingen.

Bô Yin Râ – 1876-1943 – HET BOEK VAN DE MENS

Woensdagnamiddag 17 april 1968:

Er heerste een belangenconflict: zij wilden het kort en ik wilde het lang. Ik weigerde me te laten knippen (in 1968 en nog net geen 15 jaar: het was een geloofskwestie). Dus hebben ze me maar op geweldige wijze gekortwiekt. Prepunk was een feit! Ik was woedend! Mijn paard steigerde. Het lint brak en 't kort lontje ontstak...

Zouden de verschillende menselijke gevoelens elk een bepaalde eigen golflengte bezitten? Zou dit alle mensen met dezelfde gevoelens met elkaar verbinden? Zou dit onderling versterkend werken? Zou mijn woede oorzaak zijn van de hoogst eigenaardige ontmoeting morgen, in de vroege?

Ik trok me terug op mijn zolderkamer. Plaatste de oude wat gehavende valies van pepe, die ik met kleurrijke 'psychedelische' krularia had opgevrolijkt samen met mijn tapijtkitpak op het metalen ledikant. Het kluisterende effect van een televisietoestel speelde in mijn voordeel: ik kon me ongemerkt bevoorraden. Uit de kelder haalde ik een paar flessen melk, een dozijn dozen Saromapudding (karamel, frambozen, ananas en banaan), een paar doosjes rozijnen, peperkoek, bruin brood, camembert, enkele bokalen rolmops, een paar blikjes 'TV'worstjes. Uit de frigo – dit was iets riskanter, want in het gezichtsveld – haalde ik de verse toespijs: half belegen kaas, gekookte hesp, salami, lunchworst en een bakje américain. Ik liet nog iets over, met als enige reden dat een lege frigo teveel zou opvallen wanneer hij nog een biertje zou nemen. De berging was afgesloten omdat ik anders teveel snoepte. Daarom was het noodzakelijk geweest om een loper te vijlen. Normaal nam ik niet teveel, kwestie dat het niet zou opvallen, maar nu liet ik me volkomen gaan. Een paar pakken donkere chocolade, een blikje met calichestokken (zoethout), melocakes en witte drop. Nog twee pakken Blauwe Wervik en enkele boekjes blaadjes. Dit alles propte ik zoveel mogelijk in mijn kitpak. De valies reserveerde ik voor boeken en platen. We're Only In It For The Money van de Mothers, van John Mayall: Blues Breakers with Eric Clapton, A Hard Road, Blues Alone, Diary of a Band, Blues from Laurel Canyon en ook nog The Freewheelin' Bob Dylan en Their Satanic Majesties Request en Beggars Banquet van de Stones...

Verder nam ik nog mee: een aantal boeken, waaronder: De Steppewolf van Herman Hesse, De Aleph en De Zahir van Borges, een en ander van Hubert Lampo en Johan Daisne. Een mens moet wat te lezen hebben. Nog een dikke slaapzak, een paar truien en een lange warme jas en de valies ging dicht. Ik zette de wekker op 5 uur en stopte hem onder het hoofdkussen. Ik sliep in met Sympathy for the devil.

Donderdagmorgen 18 april om 5 uur - de dag was nog niet begonnen - verliet ik in stilte mijn kamer. Kitzak op de rug en valies in de hand. Het was nog een hele kunst om het valies op de bagagedrager van de fiets vast te krijgen. Het lukte me door twee binders te verbinden. Ik stapte buiten en was vrij, of toch bijna. Het zijpoortje openen, de fiets op en weg.

Jeugdclub De Ketting lag niet ver van de rijbaan Brugge-Torhout en was te bereiken via een onopvallend zijwegeltje. Tussen twee oude stenen pilasterrestanten hing een roestig en verweerde metalen poort. In de rechterpilaster was een nog oudere steen vakkundig ingewerkt. In die steen was een naam gekapt. In daglicht was deze vaag leesbaar: FONS DUPLEX. Sinds jaar en dag was dit in de volksmond 'de doeninge' (= huis, woonplaats, erf) van Fonsje Perplex. Of ze nu Jean-Claude heten, of Pier of Pol, alle opeenvolgende bewoners van Fons Duplex waren Perplexe Fonsjes geweest voor de dorpelingen. En één ding hadden ze alvast gemeen: ze waren niet gewoon, er was een hoekje af, er liep een streepje door. En er zat geen één tussen met ook maar een greintje sociale aanleg.

De poort leek gesloten maar de truc was om het gewoon op de juiste manier wat op te tillen en je kon er zo in. Dat deed ik. De grote maan kwam net boven de haag van een drie meter hoogte. Door deze groene afsluiting was er met uitzondering van de kerktoren niets te zien van het omringende huizenblok, van de grote baan of van wat dan ook. Samen met het poortje sloot ik meteen de gewone wereld af. In het maanlicht vond ik gemakkelijk de weg naar het wat afgelegen schuurtje, waar ik mijn fiets stalde. Ik tastte naar de sleutel, verborgen achter de regenpijp en stapte het woonhuis van de eeuwenoude kasteelhoeve binnen.

Jeugdclub De Ketting

Het was het enige gebouw dat enigszins gerestaureerd was en dit was nu onze jeugdclub 'De Ketting'. Deze startte een goed jaar geleden met een paar Leuvense pol & soc studenten. Het begon veelbelovend, maar het kon beter. Wat hun muziekkeuze betreft: het was grotendeels commerciële bullshit voor snobs, met uitzondering van twee elpees, Down and Out Blues van Sonny Boy Williamson II en Live At The Whiskey A Go Go van Johnny Rivers. Dus wij, en dat waren een tiental op dezelfde golfengte vibrerende vrienden van een 14 à 15 jaar, brachten onze eigen muziek mee: blues, underground, hard rock, jazz... en ook nog het

boekje van Mao. Langzaam namen wij de zaak over, de snobs bleven weg wegens 'onuitstaanbare' muziek. Om het afvloeiproces te bevorderen las ik geregeld en op hoogst eentonige wijze fragmenten voor uit het Rode Boekje van Mao. Dat werkte uitstekend. Het zou verkeerd zijn om hieruit te concluderen dat ik in die tijd enige sympathie voor het communisme koesterde. Ik vond het een artificieel systeem dat geen rekening hield met de menselijke geaardheid. Dat iemand als Sartre met een dergelijke samenlevingsvorm dweept, was voor mij onbegrijpelijk. Maar het werkte uitstekend als provocatiemiddel: 'Ik ben het zaad en het volk is de bodem', moet er nog zand zijn? Maar dit was ons nog niet voldoende. We wilden van De Ketting een jeugdclub maken voor 'd'Echte'.

De leiding liet ons – tot onze verwondering – betijen. Meestal stonden de pol & socs al na anderhalf uur voor of achter de bar gezegend te wezen. Ze hadden alle drie een grijze of groene houtje-touwtjesjas, een ringbaardje, meestal een ribfluwelen broek - eentje rookte zelfs een pijp – en het idee dat ze enige indruk maakten op ons vijftienjarigen. Hun zoetelieven vonden dat ze ons wel wat meer mochten intomen, maar dat deden ze niet.

Met alle gevolgen vandien. Zo'n twee maanden na opening trokken we gewoontegetrouw op zaterdag om 20 uur naar De Ketting. De deur was niet op slot, de sleutel lag op tafel, muziekinstallatie en elpees waren er nog, maar de leiding ontbrak (en is ook nooit meer opgedoken). Het was snel opgelost: we zouden De Ketting zelf openhouden maar tegen niemand – en zeker niet tegen onze ouders - reppen over de verdwenen leiding. De oudste van ons, Derk was net zestien en had een rode Superia sportbrommer. Hij en Morus zouden instaan voor de drank- en andere bevoorrading: waarbij Derk reed en Morus achteraan zat en een tweewielige handkar trok met een zestal bakken drank. De keuze van drankhandel was gauw gemaakt: we kozen opportunistisch voor onze toenmalige burgemeester én brouwer. Het zou me niet verwonderen dat deze keuze het mogelijk maakte dat we De Ketting toch een tweetal jaar ongestoord verder konden openhouden. Misschien hadden we een gouden medaille moeten krijgen voor Jong & Vrij Ondernemerschap, maar we maakten liever plezier dan winst. Bier en andere dranken werden voor een prijsje verkocht. Dit bezorgde ons een zeer vaste kern van trouwe, niet leeftijdgebonden klanten, die hier hun pintjes kwamen drinken.

Wat we ook deden, zij bleven trouw toeghangen met de pint in de hand. Veel zegden ze niet, ze dronken... Soms ging een hand met een vinger omhoog en dat betekende: geef me nog één. Soms ging een andere hand omhoog met een draaiende beweging en dat werd dan ééntje voor al de toeghangers. In oktober vorig jaar had er een van die gasten geklaagd dat het toch niet al te warm was.

We stelden voor dat ze maar alles moesten meebrengen dat brandbaar was. Ze waren blijkbaar heel erg op hun 'stamclub' gesteld want de volgende zaterdag werden nogal wat uiteenlopende brandbaarheden aangevoerd. Fietsen geladen met bakken

houtblokken, een auto met aanhangwagen gevuld met afgedankt meubilair, een autokoffer met enkele jerrycans mazout, een handkar gevuld met gebruikt frietvet en olie... We keken eens naar elkaar en krabden in het haar. Dit hadden we niet verwacht. We hielpen alles in de krakkemikkige schuur zetten. En we trakteerden hen met een bak van 'het huis'. Ik zorgde ervoor dat er wat afgedankt meubilair in de voorplaats terecht kwam. Dit was de ruimte voor 'experimentele' dans. Met Laure Lincke, mijn lief, durfde ik hier al eens hoogst beweeglijk experimenteren. Laure nam dat iets ernstigers en had het over choreografie en dergelijke.

Normaal dronk ik onafgebroken oude gekurkte Gueuzen aan de bar, zorgde voor muziek en voor warmte. In de bar was een grote open haard. Ik experimenteerde graag met vuur. Ik plaatste een viertal stenen asbakken in de haard. Eén gevuld met mazout, een ander met afgetapte olie en twee met gebruikt frietvet. Warmte moest er zijn. Ik begon met kleine hoeveelheden. Dan ontstak ik daarrond een houtvuurtje. Na een tijdje ontvlamde de inhoud van de asbakken met behoorlijke vlammen. Het gaf goed warmte en het was onder controle te houden. De volgende zaterdag vulde ik de asbakken een stuk hoger en ontstak opnieuw een houtvuurtje. Hetzelfde effect als de vorige keer, maar het werd iets warmer en de vlammen iets langer. Het geheel bleef onder controle mits ik de twee meter hogere houten balk regelmatig met een natte handdoek afkoelde wegens rode gloeieiging.

De afgedraaide olie hebben we achterwege gelaten wegens stankoverlast. Soms gebeurde het dat er toch gasten de jeugdclub bezochten die niet onmiddellijk door hadden dat ze hier eigenlijk niet echt pasten. We vonden het niet beleefd hen daarover rechtstreeks aan te spreken en dus werden er andere oplossingen gezocht. Meestal volstond een streepje Mothers of wat blues om hen na het nuttigen van een consumatie vrijwillig te laten opstappen. Bij hardleersheid gebruikte ik de Soft Machine, die ik soms naar de achtergrond verwees om een stukje Rood Boekje of wat 'Howl' van Allen Ginsberg 'voor te dragen'. Volstond dit niet, dan kreeg o.a. het orgeltje van Soft Machine wat meer volume en werd het stuk voor experimentele dans, 'The From Furniture to Firewood Experience' van Per Total opgevoerd. Dit was meestal fataal voor Jan Modaal.

Vrijheid zeg je?

Valies en kitzak op de bank en grendel op de deur; ik was moe. Op zolder lag er wel een en ander om zacht te slapen: ondermeer dikke multifunctionele stukken mousse. Ik nam de slaapzak en stapte de smalle wat vermolmd trap op. Er viel wat maanlicht door vier in dofrode loodmenie geschilderde dakvenstertjes. Na een paar seconden zag ik net voldoende om, zonder me aan stoelen of tafels te

stoten, naar het kleine houten podium te stappen. Een stuk mousse erop, slaapzak erboven en ik erin. Oef! Wat een wereld?!

Wat mijn ouders betreft, was ik positief, ze vormden een uitstekende kulas om me tegen af te zetten. Angst voor wat de mensen zouden zeggen, doen als een ander, vuist in de zakken steken: dat waren hun 'levenswijsheden' die ze me probeerden bij te brengen. Nu had ik daarbij nog behoorlijk last van allergische reacties op bepaalde woorden. Van het woord 'moeten' bijvoorbeeld kreeg ik sanguinische jeuk met driftig gevolg. Ze hadden kunnen vragen: misschien kun je eens langsgaan bij de kapper?' Maar het was van: je zult, je moet, je gaat je haar kort laten knippen!'

Bij de waaromvraag kreeg ik het gekende omdat-ik-het-zeg-antwoord. Het escaleerde in een gezamenlijke aanval waarbij ik vastgegrepen werd en met het hoofd behoorlijk hard en langdurig tegen de muur werd gekwakt. Ik kwam in een groggy toestand, werd stevig vastgehouden door de ene en geknipt door de andere. En nu lig ik op de zolder van De Ketting in een niet echt comfortabele toestand. Maar ik moest 'ze' even niet zien. Ik had het gehad.

Mijn geliefde Laure zou me morgen missen op school. Ik stelde me haar levendig voor terwijl ze de poort van Fons Duplex openduwde voor een bezoekje tijdens de middagpauze. Het verband tussen de innerlijke voorstellingswereld en de uiterlijke 'werkelijkheid' fascineerde me al heel lang.

2 Vertelling met pannenkoeken

Bij het insluimeren wist een hartverwarmende herinnering het onaangename te verdringen. Ik was bij mijn opa en oma van moeders kant, aka pepe en meme: bij mijn pepe en meme stond de buizestoof (= Leuvense kachel) centraal. In de gietijzeren pot kon je van alles branden, vetkolen, eierkolen e.d. Het was dan ook een altijd weerkerende discussie welke koolsoorten het goedkoopst branden, zij die het meeste hitte gaven of het profijtigst waren. Toen men mijn leeftijd nog op de vingers van een hand kon tellen, was voor mij 't volgende gebeuren 't toppunt van genot: na de dikke lettersoep met tapioca en de zurkelpatatjes met worst (schelf maken, in 't midden een putje graven en daar de saus in gieten) kwam het dessert. Pepe draaide aan de wieltes van twee koperen petroleumampen boven de tafel waardoor ze meer licht gaven (pepe en meme waren nog niet aangesloten op het electriciteitsnet) en goot wat vetkolen in de kachel.

Meme was in een grote pot aan het roeren. Pepe prikte een vork in een stuk spek en vette daarmee zorgvuldig de plaat van de buizenstoof in. Het vet sidderde en spetterde en de spekkeur was de aankondiging voor pannenkoeken met bruine suiker... en een vertelling voor het slapengaan.

De gloeiende pot wierp wat zwak rood licht rond de kachel en ik nestelde me in blijde afwachting in de met donkerrode vilt bekleedde houten zetel. De deur van de oven was opengeklapt. Er lag een in een metalen ring gevatte steen in om te bakken. Ik werkte mijn benen over de armleuning en probeerde mijn voeten zover mogelijk in de oven te steken zonder me te verbranden. Meme vond dat maar niets en ik trok mijn voeten tijdelijk wat terug. Pepe had ondertussen al borden, bestek en bruine suiker klaargezet. Het feest kon beginnen. Hij pakte me in zijn armen, zette zich in de zetel en dan zat ik op zijn knieën. Pepe was een rijzige maar gemoedelijke kerel. In weekdagse uitrusting droeg hij een broek en een vest in grijs gestreepte stof die 'Engels leer' werd genoemd. Meme was eerder klein van stuk, altijd vrolijk en een brok energie. Haar schortje was onafscheidelijk. Met ketel en pollepel stond ze naast de buizestoof en in een twee drie waren daar al vijf pannenkoeken sissend aan het klaarkomen. Voor ze het goed beseften waren ze al met de spatel gedraaid en aan de andere kant aan het bakken.

Pepe lachte en zei: 'vandaag ga ik eens een ander vertelseltje vertellen, eentje meer voor de grote mensen. Ben jij al groot?'

Ik stak mijn handen in de lucht om te tonen hoe groot ik wel al was.

'Ja, jij bent al groot. En hoe oud ben je nu?'

'Vier! Ik ben al vier jaar en dat is toch ook al een beetje oud hé pepe?'

Om de een of andere reden moest meme nogal lachen. Maar ondertussen had ze al de eerste pannenkoeken in een bord gelegd, een tweede lading met de

pollepel op de hete plaat gegoten en de eerste met boter en bruine suiker besmeerd en in rolletjes gedraaid. We kregen elk een rolletje en begonnen smakelijk te eten. Meme zei: ‘Niet overdrijven met je vertelseltjes hé of hij krijgt weer rare dromen.’ Pepe glimlachte, knipoogde en begon te vertellen:

Een drakenverhaaltje

‘Er was eens... heel heel lang geleden een hele grote, gevaarlijke vuurspuwende draak. En die draak deed niets liever dan over dorpen vliegen, huizen in brand blazen en mensen grillen met zijn gloeiende en vlammende adem. Iedere week, de vrijdag als het twaalf uur luidde, deed Het Gerucht al bellend de ronde op zijn knalgeel fietsje en dan wist het steevast te vertellen dat de naam van de draak Anzû was. Nu wilden de dorpelingen al wel eens wat meer weten van die verschrikkelijke draak. Maar ze waren niet van de slimste en hun trage vragen slaagden er nooit in om het knalgele fietsje van Het Gerucht in te halen.’

Ik luisterde met grote oren en open ogen, dit verhaaltje had pepe nog nooit verteld.

‘De dorpelingen waren zo traag. Ze hoorden het schrikwekkend gezoever van de vleugels van de draak en gingen buiten staan gapen. Voor ze het beseften waren de dorpsbewoners al naar eigen voorkeur gegrild, gebakken, traag gegaard of tot fijne vleeswaren verwerkt.’

Meme vond het al welletjes, maar ik smeekte intens om verder te vertellen. Pepe glimlachte ondeugend en ging verder met de vertelling.

‘Anzû de draak was net iets luier dan boos. Het was dus een heel luie draak en ook een hele boze, maar dat laatste iets minder. Voor draken was dat heel gewoon. Maar Anzû was geen heel gewone draak. Zo had hij een, voor draken, uitzonderlijk gevoel voor humor. Vooraleer hij zijn slachtoffers met zijn vurige adem bereidde, vroeg hij hen altijd beleefd: “Hoe had u uw vlees gewenst?”

Normaal zouden we dit alles niet kunnen weten, als er niet eens een heel oude vel-over-been cynicus heel rustig had geantwoord: “Voor mij jeugdige saignant, maar ik vrees dat dit moeilijk zal gaan...”

Draak Anzû had een kwartier hard gelachen... De cynicus was met zijn stok rustig weggewandeld en Anzû dacht: laten gaan, dat stuk wandelend gebeente, heeft me laten lachen en er is toch geen eten aan. Er is een natuurlijke gang van zaken. Alle dieren en zelfs grote boze draken houden zich eraan: je doodt niet meer dan je nodig hebt om te leven.’

Pepe boog zich wat voorover en fluisterde in mijn oor: ‘draken zijn boze wezens, maar mensen dat... dat is een verhaaltje voor later.’

Hij was plots een stuk ernstiger geworden, maar vervolgde dan toch: ‘Anzû de draak, ik heb het al verteld, was lui. Anzû had een tamme reus en die trok een buitenmaatse Bohemer woonwagen. Wanneer hij wilde dat de reus wat sneller liep,

prikte hij een stuk gegrild achterwerk op een puntige stok. Dit hield hij voor de reus – het was al een hele oude, nog het eenogig type – die er onmiddellijk wat meer krakende vaart achter zette. Ferm gegrilde achterwerken waren veruit de lievelingskost van de reus. Anzû vond vliegen wat lastig, hij deed het nog enkel als zijn vleesvoorraad er bijna op zat. Maar goed pierewiet, het is ver bedtijd!

‘Ja maar pepe ik wil wel het einde horen van deze vertelling, anders is dat niet eerlijk.’ Meme gaf ons nog een pannenkoek. De dikke laag boter smolt en mengde zich met de bruine suiker. Meme bakte de lekkerste pannenkoeken van de wereld. Er liep wat suiker en boter langs mijn kin.

‘Vertel nog wat verder van de draak pepe!’

‘Wel dan zal ik nog vlug vertellen hoe draak Anzû ongelukkig aan zijn einde kwam. Het gebeurde in Seithlingheim, waar ze iets slimmer en sneller waren dan in de omliggende dorpen. Twee eeuwen vooraf hadden ze namelijk het geheim van ’t Scheel Intellect ontdekt. Vanaf dan was de leiding van het dorp steeds in handen geweest van De Raad der Schele Zeven. En dat scheelde onmiddellijk een half nachtoilet en een hele ontstopper en dat is dan meteen ook héél wat slimmer. Maar goed, toen Het Gerucht op een vrijdag om twaalf uur al bellend op zijn knalgeel fietsje plots in hun dorp de ronde deed, reageerden ze zo snel als ze slim waren. Hoewel, ze hadden ook wel een portie geluk, want Het Gerucht had de bocht aan de kerk te snel genomen en was van zijn knalgeel fietsje gevallen. Nu waren daar net de grootste ondeugden van het dorp in het kerkportaal aan het spelen: de elfjarige kwalijke tweeling Aupen en Entu van kasteelhoeve Suydtackre. Net voor Het Gerucht de grond zou kussen hadden ze het opgevangen en ze wisten meteen genoeg: draak Anzû was door zijn voorraad charcuterie en op weg naar Seithlingheim. Tegelijkertijd had Entu, van de tweeling Aupen en Entu, het anachronistisch fietsje met zijn voet weten op te vangen zodat het heel zacht neerkwam. Anders was het geel er knallend afgesprongen en dan kun je maar beter uit de buurt zijn. Knalgeel kan gevaarlijk zijn Pierewiet. Aupen en Entu verzamelden vlug hun alaam en schurkenstreken en liepen naar Suydtackre.

Daar waren Marie Bain en Jan Kanada boven een grote aardewerken schaal de witte linnen doeken aan het uitwringen die doortrokken waren van de morgendauw. Hun kinderen Aupen en Entu deden opgewonden verslag van het opgevangen Gerucht, het knalgele fietsje en van het naderende bezoek van de draak Anzû. Hoewel hij weinig op had met de Schele Zeven fietste hij op zijn goudzilveren - en al even anachronistische - fiets naar het raadshuis om hen te waarschuwen. De elitaire Scheelheid wuifde hem hautain weg: ze zouden onmiddellijk een Loense Noodvergadering beleggen. Jan Kanada dacht ‘bende verwaande schele zotten ik zal jullie nog eens komen waarschuwen’ en reed weer Suydtackrewaarts.

Ondertussen opende de vermaledijde tweeling hun schurkenstreekzak. Aupen en Entu haalden er hun strafste deugnietrij uit: twee scherven van de gebroken

spiegelwereld. Met deze stukjes spiegelglas en een straal zonlicht hadden ze zo ongeveer al de dorpelingen verblind. De slager sneed een stuk van zijn vinger, de barbier maakte in een gezwinde beweging een Schele lelloos, de timmerman klopte op zijn duim (gelukkig was hij niet aan het zagen), de bakker vergiste zich van zak en deed konijnekeutels in de rozijnenbrooddeeg... We zouden nog een hele tijd kunnen doorgaan met de reeks laffe verblindingen door de Aupen Entu tweeling – gelukkig voor hen konden ze allebei lopen als geen ander.

Ondertussen klonk in de verte het gruwelijke gezeover van de hongerige draak Anzû. De eerste boerderij stond al in vlammen. De geur die over het dorp waaide was iets verfijnder dan gebruikelijk in dergelijk grillgevallen. Misschien had het er iets mee te maken dat de bewoners vegetariërs waren? Aupen en Entu hadden afgesproken om elk een oog van de draak te verblinden als hij voorbijvloog. En daar had je Anzû al. Hij vloog recht boven hen. Ze stootten elkaar aan en riepen tegelijk ‘ideaal’. En plots had Anzû de zon recht in beide ogen. Verblind vloog hij nog een eind verder op automatische draak, maar zijn evenwichtsorgaan raakte van slag, zijn vleugelcoördinatie in de war en hij stuikte in huiveringwekkende vaart naar beneden. Minder ideaal voor de tweeling was dat dit vlak boven hen gebeurde. Geen stofje of haartje is van het kwalijke duo terug gevonden. Het is ook nooit geweten (buiten de uiterst verdrietige Jan en Marie, hun papa en mama) dat de tweeling het dorp Seithlingheim en eigenlijk ook alle omliggende dorpen had gered. Het moest wel lukken, maar toen Aupen en Entu de draak verblindden, stond de Raad der Schele Zeven op het balkon van het raadshuis heldhaftig scheel te wezen. Toen de draak ter aarde stortte, gingen ze gezamenlijk uit de bol: zij hadden onversaagd het monster uit de lucht geloensd. En dat is zo een beetje het einde van dit vertelseltje.’

Meme stak ons nog een laatste pannenkoek toe en dan was het wel onverbiddelijk bedtijd. Maar pepe was nog niet helemaal uitverteld en daar was ik niet ongelukkig om: ‘zoals het meestal gaat Pierewiere, de Seithlingheimse politiciërs staken breedspakerig de pluimen voor de neerhaling van de draak op de eigen hoed. Ze lieten een bronzen beeld maken bij de lokale smid-kunstenaar die hun alle zeven treffend moest weergeven. En dat lukte: zelden werd scheelte zo tot kunst verheven. De officiële titel van het bronzen werk luidde: ‘De Zeven Heldhaftige Michielen van Seithlingheim’. In de niet al te propere volksmond werd dat al vlug de ‘Schele Michieltjes’.

Ondertussen heerste er nog groot verdriet op Suydtackre. De draak had een diepe krater geslagen. Met man en macht hadden ze geprobeerd het monster te verplaatsen om de stoffelijke resten van de tweeling terug te vinden en treffelijk te begraven. Maar wat ze ook deden, draak Anzû hield het been stijf. Dan hadden ze geprobeerd het kadaver in brand te steken, wat uiteraard mislukte, een vuurcreatuur kan men immers niet verbranden in aardse vlammen. Uiteindelijk werd er met

paard en kar aarde aangevoerd, de draak ondergedolven en de kraterput gedempt.

Drie dagen later wandelde de in sombere gedachten verzonken Marie Bain naar de ingang van kasteelhoefve Suydtackre. Plots ging een vreemde rilling door haar heen en haar ogen liepen vol tranen. Geroerd riep ze haar man Jan en wees naar de ingang, naar de gedempte krater. Op een afstand van een kleine drie meter van elkaar spoot water uit de grond, tot een tiental cm hoogte. Jan Kanada liet een meester-metselaar die goedkoop zijn diensten leverde, maar niet gestoord mocht worden - en zeker nooit droog mocht staan - een soort herdenkingsmonument voor zijn kinderen bouwen.

Jan Kanada herinnerde zich een oude steen die ergens in een hoekje van zijn werkplaats lag. Een restant uit de ruïne van een ondergrondse mysterietempel, naar men dacht en waarvan men de ouderdom slechts kon gissen. Hoeve Suydtackre steunde op oeroude fundamenten.

Boven de fonteinen kwamen twee pilaren. Hieruit stroomde het water door een uitsparing in het metselwerk en via een fraai uitgeholde steen kwam het in een grote platte handgedraaide schaal terecht. Het Gerucht deed, deze keer op hemelsblauwe pantoffeltjes, de ronde dat men met de vinger een wens in dit stromende bronwater kon schrijven. Na de nodige materialisatietijd werden de wensen van goede mensen werkelijkheid... naar het scheen.

De beide pilaren werden verbonden door een boog. In de grijsblauwe sluitsteen was een zon en maan uitgekapt. Aan de binnenzijde zat in de ene pilaar een steen met de naam Aupen ingebeiteld en in de andere pilaar een steen met de naam Entu. Naar de straatkant toe liet Kanada de oeroude, door de tand des tijds bewerkte steen in metselen. De aandachtige beschouwer kon in de vage uithollingen iets lezen als FONS DUPLEX. Tussen de pilaren werd nog een metalen poort gehangen van tweemeterenhalf en zo was de heerlijkheid Suydtackre afgeloten voor vraagogen, curieusneuzen en vraagstaarten. Het Grote Werk duldde geen verstoring van buitenaf...

En toen kwam een varkentje met een rare snuit en het speelde op een fluit en toen was het vertelseltje uit. Bedtijd Pierewiere!

Ik protesteerde niet. Meme was in haar verweerde zetel, aan de andere kant van de kachel al ingedommeld. Het laatste deel van de vertelling was me knikkebollend gedeeltelijk ontgaan. Maar dat was geen probleem. Zo had ik al vele malen genoten van pepe's vertelling van Karel'tje die met zijn vaders wandelstok naar de hemel wandelde. En na een tijd wist ik welke woorden op elkaar volgden en om me te plagen stopte pepe zo nu en dan zijn verhaal, waarbij ik dan ongeduldig het volgende woord luidop riep en erbij voegde: 'maar pepe toch! Ben je dat woord alweer vergeten!'